

Chương 36

KIM LONG QUYẾT CHÍ CỨU ANH HÙNG

Cửu Đỉnh Cái tưởng những huyết đạo của Lệnh Hồ Bình đã được giải khai, y vừa quay lại tiếp chiến với hai tên Long Hồ hộ pháp, vừa ngó Lệnh Hồ Bình hô:

– Địch nhiều mà ta ít, không nên dùng sức chiến đấu... Công tử chạy lệ đi!

Y có biết đâu Hoa Kiếm Diêm La điểm huyết bằng thủ pháp đặc biệt. Vừa rồi, y vỗ hai chưởng vào vai Lệnh Hồ Bình mà chưa giải huyết được cho chàng.

Hoa Kiếm Diêm La nhìn Lam y phụ nhân nói:

– Vân Khanh! Người ra giúp chúng và phải nhớ bắt sống hắn vì khẩu âm thằng này dường như có vấn đề quái ngoéo.

Kim Long kiếm khách vội đưa khước mắt nhìn Lệnh Hồ Bình nhưng chàng lắc đầu luôn mất cái. Lão đành tạm thời án binh bất động.

Vấn đề nan giải là Cửu Đỉnh Cái đang đánh nhau với hai tên Thanh y hộ pháp. Võ công của Cửu Đỉnh Cái tương đương ngang hàng với Hậu Cái, dĩ nhiên hai Thanh y hộ pháp không chống nổi y. Lam y phụ nhân cầm kiếm ra tay vẫn chưa vây hãm được Cửu Đỉnh Cái.

Giả tỷ lúc này Lệnh Hồ Bình đã được giải khai huyết đạo thì chàng cùng Kim Long kiếm khách hợp lực chiến đấu Hoa Kiếm Diêm La, chắc chắn chiếm được ưu thế. Đồng thời, Cửu Đỉnh Cái có muốn chạy đi thì việc xông ra cửa chẳng khó khăn gì.

Nhưng vị pháp cái này thủy chung chẳng có ý nghĩ trốn chạy. Y vẫn vung chưởng nghênh địch, chỉ ngậm lấy làm lạ tại sao Lệnh Hồ Bình vẫn còn chần chờ chưa chịu ra tay.

Cửu Đỉnh Cái quay đầu lại nhìn để coi cứu cánh. Y phân tâm một chút liền bị Lam y phụ nhân phóng kiếm quét trúng vào vai bên trái.

Giữa lúc ấy, Lam y hộ pháp Phùng Giai Vận bưng chậu nước trong từ ngoài đi vào.

Hắn thấy trong sảnh đường đang có cuộc hỗn chiến, chẳng nói chẳng rằng, hất ngay chậu nước lên đầu Cửu Đỉnh Cái.

Khí trời đang mùa giá lạnh mà Cửu Đỉnh Cái bị hất nước lạnh vào đầu thì còn chịu làm sao nổi?

Lam y phụ nhân nghĩ đến thân phu bị hại, trong lòng cực kỳ oán hận. Mụ thấy Cửu Đỉnh Cái bưng mặt, chân bước loạng choạng, hiển nhiên lão đã mất hết sức kháng cự. Khi nào mụ chịu bỏ lỡ cơ hội báo thù huyết hận. Mụ tiến lên một bước. Ánh hàn

quang lấp lánh. Mụ phóng kiếm đâm tới.

Tuy lòng mụ tàn độc nhưng vẫn nhớ Hoa Kiếm Diêm La đã ra lệnh bắt sống nên nhất kiếm không đâm vào chỗ chí mạng.

Cửu Đỉnh Cái bị nước lạnh dội vào, người ướt đầm đìa không khỏi run lên vì lạnh. Bây giờ, vai y lại trúng kiếm của Lam y phụ nhân thì đến người sắt cũng phải té xuống. Cửu Đỉnh Cái người run bần bật, đau thấu tâm can, ngã lảo ra hôn mê bất tỉnh.

Hoa Kiếm Diêm La nhìn Lam y hộ pháp Phùng Giai Vận gật đầu nói:

– Hay lắm! Hộ pháp đi lấy thùng nước khác đem vào đây

Lam y hộ pháp đi lấy chậu nước khác bưng vào, rửa hết thuốc dịch dung. Lệnh Hồ Bình và Cửu Đỉnh Cái liền bại lộ chân tướng.

Hoa Kiếm Diêm La và mấy tên hộ pháp bang Long Hồ dường như chưa nhận ra Cửu Đỉnh Cái là nhân vật nào vì lúc này bọn ma đầu đều chú ý hết cả vào một mình Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình ung dung nhìn Kim Long kiếm khách gật đầu nói:

– Lấy giùm cái ghế.

Kim Long kiếm khách quay sang ngó Hoa Kiếm Diêm La, đưa mắt hỏi ý lão.

Hoa Kiếm Diêm La bật cười khanh khách nói:

– Thằng lỏi này chết đến gáy hầy còn muốn làm oai, làm tướng. Người còn đòi ghế ngồi ư? Ha ha! Thằng nhãi con chịu khó đứng đó một chút thì đã sao?

Lệnh Hồ Bình vênh mặt hỏi:

– Thế này là các hạ không định hỏi khẩu cung bản công tử hay sao?

Hoa Kiếm Diêm La hắng giọng một tiếng, quay lại nhìn hai tên Thanh y hộ pháp hất mặt lên nói:

– Đi lấy ghế lại đây.

Lệnh Hồ Bình ra chiều vừa ý gật đầu nói:

– Có thể mới phải. Muốn hỏi bản công tử về những chuyện bí mật ở Kỳ Sĩ bảo và Tứ kỳ sĩ thì phải châu chực bản công tử một cách chu đáo, may ra mới có hy vọng.

Hoa Kiếm Diêm La không nhịn được, tức giận hỏi:

– Sao thằng lỏi con lại biết lão phu nhất định sẽ hỏi người về chuyện bí mật ở Kỳ Sĩ bảo và Tứ kỳ sĩ?

Lệnh Hồ Bình tủm tủm cười đáp:

– Nếu quả các hạ không định hỏi vụ này thì còn gì hay bằng.

Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

– Nếu lão phu muốn hỏi người thì người có nguyện ý nói thật không?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười trở lại:

– Giả sử các hạ ở địa vị bản công tử lúc này, các hạ nói thật hay không nói thật?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

– Lão phu ở vào địa vị của người mà còn muốn sống thêm thì nhất định không cự tuyệt.

Lệnh Hồ Bình vẫn mỉm cười hỏi:

– Thế ra các hạ bảo bản công tử hễ thổ lộ bí mật là còn có thể sống thêm phải không?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

– Cái đó còn phải chờ tính xem sao đã.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tình huống nào thì sinh mạng của bản công tử sẽ được bảo đảm?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

– Người muốn sống thì phải chứng minh thành ý quy phục bản bang.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Chứng minh bằng cách nào?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

– Trong tứ ký sỹ, người phải dâng thủ cấp một người, bất luận là ai cũng được.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Không còn cách nào khác ư?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

– Không thì người phải chết chứ chẳng còn đường nào khác.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Được rồi, xin để bản công tử suy nghĩ. Bây giờ các hạ hãy sai người dọn một tiệc rượu.

Hoa Kiếm Diêm La ngạc nhiên hỏi:

– Người bảo sao?

Lệnh Hồ Bình giương mắt lên hỏi lại:

– Lãng Dãng công tử khét tiếng giang hồ lọt vào tay các hạ, chẳng lẽ không đáng có một tiệc khánh hạ ư?

Hoa Kiếm Diêm La dở cười, dở khóc, không biết đáp sao cho phải. Lam y hộ pháp Phùng Giai Vận đứng lên, hắng giọng một tiếng, xen vào:

– Lệnh Hồ công tử quả là con người bụng dạ khoáng đạt. Bất cứ việc gì y cũng nói sao đúng vậy. Nay y đã hứa lời Tể phụ lão, dĩ nhiên không bao giờ hối hận. Tiệc rượu chỉ là việc nhỏ mọn, để ty tòa phụ trách sai người sắp đặt là xong.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

– Phùng huynh quả nhiên đã hiểu lòng dạ bản công tử một cách thấu đáo. Phùng huynh ơi, bản công tử đã biết nơi đây là một thị trấn nhỏ bé, kiếm mỹ nhân không phải là một chuyện dễ dàng, bản công tử không tiện miễn cưỡng người ta làm chuyện khó khăn. Nhưng một đĩa Can Ty Thang Toán, một đĩa Ngũ Hương Tri Nhĩ thì bất luận trường hợp nào cũng chẳng thể thiếu được.

Hoa Kiếm Diêm La tức đầy ruột không nơi phát tiết, giơ tay trở Cữu Đỉnh Cái, mắt nhìn Lam y phụ nhân hô:

– Vân Khanh! Thằng cha này để lại vô dụng. Người bảo Trương hộ pháp đem hấn ra ngoài mổ bụng móc ruột moi gan để Cữu cữu nhắm rượu.

Lệnh Hồ Bình thủng thẳng nói:

– Xem chừng vị Cẩm đại hộ pháp này thích món tim gan của người ta. Bản công tử cũng có một bộ, chắc còn hợp mùi vị của Đại hộ pháp hơn.

Hoa Kiếm Diêm La tức giận hỏi:

– Thằng lỏi kia! Người ý vào cái gì mà dám mồm năm miệng mười với lão phu?

Lệnh Hồ Bình thủng thẳng đáp:

– Bản công tử xuất thân từ Kỳ Sĩ bảo. Các hạ mà muốn biết những điều bí mật của Tứ kỳ sĩ thì đối với bản công tử phải ngôn tính kế tòng.

Hoa Kiếm Diêm La đành đổi giọng:

– Hãy đem ra ngoài kia để một chỗ, chờ lão phu phát lạc. Lão phu còn thấy mặt hấn là không chịu được.

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng lên tiếng:

– Kim Đại Nương đã nghe rõ chưa? Ông bạn ta mà có mệnh hệ nào thì cái kỳ công của lệnh Cữu cữu sắp lọt vào tay sẽ trôi theo dòng nước.

Hoa Kiếm Diêm La quả nhiên hoang mang, vội dặn:

– Phải rồi, Vân Khanh! Đừng làm khó dễ gì hấn. Đem hấn ra ngoài buộc vết thương và trông nom cẩn thận. lát nữa Cữu cữu còn muốn thăm vấn.

Sau một lúc, tiệc rượu đã bày ra.

Hoa Kiếm Diêm La giải khai huyết đạo ở nơi tay phải của Lệnh Hồ Bình nhưng

vẫn phong tỏa huyết Khí môn và huyết Huyền cơ. Tức là chỉ để chàng có thể cầm đũa ăn uống được mà thôi.

Trong buổi tiệc, Hoa Kiếm Diêm La cất tiếng hỏi:

– Những điều kiện của thằng lỏi đưa ra hầu hết lão phu đã thực hành. Bây giờ thảo luận đến việc chính thôi chứ?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

– Chưa phải lúc.

Hoa Kiếm Diêm La nổi giận đùng đùng, vỗ bàn quát:

– Con mẹ nó! Người... người... người tưởng lão phu phải nghe người đùa cợt và sắp đặt chăng?

Lệnh Hồ Bình thở dài đáp:

– Không ngờ đường đường một vị đại cầm y hộ pháp mà còn đổ quạu, chẳng bình tĩnh chút nào.

Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

– Thằng lỏi con! Vậy ta hỏi người, bây giờ chưa phải lúc thì bao giờ mới đúng lúc?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Các hạ nói như vậy là đúng. Sao các hạ không hỏi câu này trước, đã nổi nóng? Các hạ nên biết bản công tử khi tường thuật việc gì, chẳng bao giờ tường thuật đến lần thứ hai. Bây giờ các hạ bức bách bản công tử phải nói hết những chuyện bí mật ở Kỳ Sĩ bảo và Tứ kỳ sĩ. Mai đây, về đến tổng đà quý bang, chắc quý bang chủ là người thận trọng, không khỏi bắt thuật lại. Khi đó, bản công tử nổi nóng, không chừng nội dung nói sai trật. Các hạ thử nghĩ coi, các hạ làm Cầm y hộ pháp, địa vị trong bang không phải là thấp kém, vạn nhất mà câu chuyện trước sau không ăn khớp, để các hạ phải chịu lỗi hoang bảo thượng cấp, há chẳng phụ lòng các hạ đã hậu đãi bản công tử bữa nay?

Hoa Kiếm Diêm La nghe chàng nói có lý, tự nhủ:

– Thằng lỏi này bản tính muốn sao làm vậy quen rồi. Bây giờ gã thuật chuyện bữa bãi, mình không phán đoán được chân hay giả. Bắt được thằng lỏi là kỳ công rồi, sao không để phần nan giải lại cho ba lão ở núi Vô Lượng mà mình phải tổn thương cân não hoài.

Lão nghĩ vậy, hắng giọng một tiếng rồi không nói gì nữa.

Đêm hôm ấy, Hoa Kiếm Diêm La, Lệnh Hồ Bình và Cửu Đỉnh Cái ở sương phòng phía tây. Kim Long kiểm khách có đứng ra nhận lãnh trách nhiệm phòng vệ, nhưng Hoa Kiếm Diêm La không chịu. Chẳng phải lão hoài nghi Kim Long kiểm khách thọc chân tay vào mà lão nhận thấy việc canh gác hai phạm nhân không nên để một vị Huỳnh Y hộ pháp phải phụ trách Lão tự tin là thủ pháp điểm huyết đặc biệt của mình ít

có người giải khai được. Chỉ cần một tên phu canh thông thường trông coi cũng đủ. Hai phạm nhân chẳng thể nào tự do cử động được.

Kim Long kiểm khách dĩ nhiên không chịu bỏ qua. Lão thầm nghĩ:

– Sáng mai Hoa Kiếm Diêm La áp giải hai người về Tổng đà bang Long Hồ ở Già Mã Cốc, ta không thể chận trán Phong Vân Kiếm. Muốn cứu người chỉ còn có đêm nay.

Lão nghĩ vậy, liền nhìn Hoa Kiếm Diêm La nói:

– Thằng lỏi này thay hình đổi dạng trà trộn vào đây, tất đã cá mật ước với lão tửu quỷ Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu Công. Tể phụ lão điểm huyết bằng thủ pháp độc đáo, dĩ nhiên chẳng còn điều gì đáng ngại, nhưng cũng nên đề phòng lão tửu quỷ. Bắt được tên tiểu tử này không phải chuyện dễ dàng. Vạn nhất để người đến cướp chạy thì uổng công.

Hoa Kiếm Diêm La gật đầu đáp:

– Điểm này lão phu quả chưa nghĩ đến.

Kim Long kiểm khách thừa cơ nói:

– Vì thế mà theo ý bản tòa thì khó nhọc một đêm cũng chẳng ăn nhằm gì. Mình cẩn thận là hơn. Vụ này do bản tòa cùng Phùng hộ pháp chia phiên, mỗi người nửa đêm, lãnh trách nhiệm tuần tra, hễ phong phanh có điều khác lạ là lập tức hô hoán Tể phụ lão. Có Tể phụ lão ở đây, tên tửu quỷ không tới là may phước cho hần.

Hoa Kiếm Diêm La vốn ưa phỉnh, nghe lão nói vậy rất hài lòng, đáp:

– Làm thế cũng được.

Sang canh hai, Kim Long kiểm khách coi kỹ bốn bề không thấy ai, liền đến bên cửa sổ tây sương. Lão thận trọng phòng người phát giác nên không mở cửa ngay.

Lệnh Hồ Bình ở trong nhà đã biết người ngoài là ai rồi liền lại gần cửa sổ khẽ hỏi:

– Có phải Thịnh huynh đó không?

Kim Long kiểm khách lại hỏi:

– Phải rồi. Lão đệ đã chuẩn bị chưa? Ngôn đại hiệp có cử động được không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Ngôn đại hiệp thương thế rất nặng, e rằng phải phiền Thịnh huynh công đi một đoạn. Còn tiểu đệ không có gì mà phải chuẩn bị vì tiểu đệ chưa muốn bỏ đi.

Kim Long kiểm khách rất đổi ngạc nhiên hỏi:

– Sao? Lão đệ định tiếp tục ở lại ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Đúng thế!

Kim Long kiểm khách nói:

– Lão đệ có biết sáng sớm mai, Tể phụ lão tặc sẽ đưa về Tổng đà ở Mã Cốc chưa?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tiểu đệ biết rồi.

Kim Long kiểm khách hỏi:

– Trong cốc Già Mã cách phòng vệ rất nghiêm mật, lão đệ tới đó rồi làm sao thoát thân được?

Lệnh Hồ Bình đáp

– Cái đó đành để tới nơi rồi sẽ tính.

Kim Long kiểm khách hỏi:

– Lão đệ muốn vào hanh núi phải chăng vì mục đích mượn cơ hội để gặp mặt Long Hồ bang chúa?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Có thể nói như vậy.

Kim Long kiểm khách hỏi:

– Người ta có câu Non sông còn đó, lo gì hết củi đun. Muốn gặp Long Hồ bang chúa, sau này còn nhiều cơ hội. Sao lão đệ nhất định phải đến ngay, hứng nhận thân phận tù phạm ở dưới thêm? Mạo hiểm như vậy há chẳng quá đáng.

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Mỗi người một chủ ý... câu chuyện của tiểu đệ chấm dứt ở đây. Xin Thịnh huynh mau cứu Ngôn đại hiệp dời khỏi nơi đây là việc khẩn cấp.

Kim Long kiểm khách lạng người tiến vào phòng. Lão định thần nhìn rõ phương vị rồi tiến lại góc nhà khẽ nói:

– Lão đệ đã kiên trì như vậy, Thịnh mỗ nói nhiều cũng vô ích. Chỉ mong lão đệ thận trọng giữ mình. Hiện giờ lão đệ còn mấy chỗ huyết đạo chưa giải khai?

Lệnh Hồ Bình lùi lại một bước đáp:

– Không, không. Để lão tặc không nhìn thấy, tiểu đệ phải nói thật là thủ pháp của lão tặc rất đặc biệt, người thường không thể hóa giải được. Những lời nói trước của tiểu đệ quả không có dụng ý gì, xin Thịnh huynh lượng thứ cho.

Kim Long kiểm khách cũng thở dài nói:

– Ban ngày Ngôn đại hiệp hành động vô hiệu quả, đáng lẽ Thịnh mỗ nên lấy đó làm gương mới phải. Thịnh mỗ trước nay tự phụ quá nhiều, bây giờ mới thật tình khâm

phục lão đệ.

Lệnh Hồ Bình ngậm ngùi nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Cứu được người nào hay người nấy, còn hơn là để chết hết. Thời giờ đã gấp rút, Thịnh huynh nên hành động lẹ đi!

Kim Long kiểm khách ngập ngừng hỏi:

– Còn lão đệ thì sao?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Chẳng lẽ thịnh huynh quên cả ngoại hiệu của lão đệ sao? Lãng Đãng công tử sẽ có biện pháp cho Lãng Đãng công tử.

Kim Long kiểm khách hỏi:

– Làm thế này được không: Thịnh mỗ đi làm hai chuyến. Trước hết, đưa Ngôn đại hiệp ra ngoài, rồi quay trở lại rước lão đệ. Chúng ta hãy rời khỏi nơi đây rồi sẽ tìm biện pháp khác.

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Như vậy không ổn.

Kim Long kiểm khách hỏi:

– Sao lại không ổn?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Như thế thì đến lúc cuối cùng, một người muốn chạy thoát cũng không nổi.

Kim Long kiểm khách nói:

– Không chạy được thì chẳng thà chết cả. Thịnh mỗ chẳng muốn để một mình lão đệ ở lại.

Lệnh Hồ Bình nghiêm nghị đáp:

– Thịnh huynh! Bây giờ không phải lúc làm việc theo cảm tính. Con người chẳng phải gỗ đá, ai không muốn sống? Nhưng trong hai cái hại phải lựa cái nhẹ hơn. Ba người cùng đi với nhau chẳng thể chiếu cố hết được. Hại nhiều mà lợi ít. Nếu chia hai đường, chẳng những hy vọng trị được thương thế cho Ngôn đại hiệp mà tiểu đệ cũng chưa hoàn toàn tuyệt vọng. Chỉ cần tiểu đệ không nói hết những điều bí mật ở Kỳ Sĩ bảo và Tứ kỳ sĩ là trong vòng mười ngày hay nửa tháng, tiểu đệ tin rằng họ chưa dám làm gì. Thịnh huynh cứ yên tâm mà đi.

Kim Long kiểm khách hỏi:

– Bọn chúng xử trị lão đệ chỉ còn vấn đề thời gian mà thôi. Dù có được như lời của lão đệ là trong vòng mười ngày hay nửa tháng chưa đáng lo, nhưng sau kỳ hạn đó

rồi làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình nhăn nhó cười đáp:

– Thịnh huynh nhất định bức tiểu đệ phải thổ lộ điều bí mật thì tiểu đệ đành nói thật. Thủ pháp điểm huyết của Tế phụ lão tặc đặc biệt thì có đặc biệt, nhưng chẳng phải hoàn toàn không ai giải khai nổi. Theo chỗ tiểu đệ biết hiện giờ, trong võ lâm ít ra còn bảy người có thể dùng công lực bản thân giải khai huyết đạo cho tiểu đệ bằng các phương thức khác nhau.

Kim Long kiếm khách vội hỏi:

– Bảy người đó là ai?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Là gia phụ, Tứ kỳ sỹ và Hoa Kiếm lão tặc...

Kim Long kiếm khách thất vọng nói:

– Nước xa không thể cứu lửa gần, như vậy phỏng có ích gì? Vả lại lão đệ vào trong hang rồi là cách tuyệt ngoại giới. Dù có nhiều người giải khai được huyết đạo cũng đành chịu bó tay.

Lão ngừng lại một chút, dường như sức nhớ ra điều gì, chăm chú nhìn Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ủa, không phải rồi, hãy khoan... Lệnh tôn, Tứ kỳ sỹ và Hoa Kiếm lão tặc mới là sáu người. Nhưng lão đệ nói bảy người, vậy còn ai nữa?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

– Còn chính tiểu đệ nữa.

Kim Long kiếm khách cả mừng nói:

– Trời ơi! Hảo lão đệ không nói trước?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

– Đây là do Thịnh huynh bức bách tiểu đệ phải nói ra. Vì tiểu đệ tuy đã được Giáp Tý kỳ sỹ ở tệt bảo truyền thụ Như Ý Huyền Công tự mình xung huyết, nhưng tiểu đệ chưa thử qua, có hiệu quả hay không cũng chẳng biết. Nếu Thịnh huynh không hỏi vặn thì tiểu đệ chẳng dám nói ra.

Kim Long kiếm khách nói:

– Sao lão đệ không thử ngay bây giờ?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Không phải lúc.

Kim Long kiếm khách hỏi:

– Vậy phải đến bao giờ và làm thế nào mới tiến hành được?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Cần phải một mình ở một chỗ và liên tục vận công trong bảy giờ mà không bị ai quấy nhiễu mới thực hành được.

Kim Long kiếm khách nói:

– Ta hiểu rồi. Theo ý lão đệ, lão đệ định sau khi vào hang bị giam vào thạch lao mới dùng đến biện pháp hành công.

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

– Vì thế...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên ngoài sân có tiếng trầm giọng quát:

– Ai đang nói gì trong nhà đó?

Lệnh Hồ Bình khẽ nói:

– Hồng bát! Lão họ Phùng...

Kim Long kiếm khách dùng phép truyền âm đáp:

– Không sao, Thịnh mỗi có cách đối phó.

Rồi lão lớn tiếng, làm bộ cười lạt đáp vọng ra:

– Ta khuyên lão Phùng đừng bẻ queo câu chuyện. Trước khi viện binh tới, Thịnh mỗi có thể dùng bảo kiếm cắt đứt gân chân lão đó.

Lam y hộ pháp Phùng Giải Vận ủa một tiếng hỏi:

– Thế ra Thịnh hộ tòa đó ư?

Kim Long kiếm khách rút bảo kiếm ra, ung dung rời khỏi sương phòng, miệng cười khàn khạch không ngớt, đáp:

– Thằng lỏi này, quả là người đáo để khác thường.

o O o